

Osat — skuštran, bradat
sem čuden svat:
zbadljivec sem, siromak
in brezimen junak.
Ne vprašajte, zakaj sem tak?
Poglejte — kje in kako živim!
Med kamenjem rastem, žejo trpim,
se z vetrom borim,
v nalivih ves skremžen čemim,
se bliska in groma bojim.

Kadar pa slišim, da zloben sem, grd —
sem vselej dolgo potrt...
In kadar mi je zelo hudó,
ko v oči mi solze privró,
zakolnem, stisnem zobé
in poženem novo bodico:
tako se borim zoper krivico...

Lahko je lep, celo plemenit,
kdor na mehkem leži sit in obrit,
toda, kjer rastem jaz —
slabiči, ni prostora za vas!

A mene nihče ne pohvali,
ker se z življenjem borim, siromak...
Sam se hrabrim, si v tolažbo šepčem,
da sem brezimen junak!

O, ljudje, bolj kot sonce in dež
potrebujem toplo besedo in topel pogled,
samo to in vzkliknil bi: Lep je svet!
Iz srca bi mi vzklikl škrlaten cvet,
mehke kot puh postale bi moje bodice,
pozabil na vse bi krivice...

Toda čakam zaman...
Rano, ki me nenehno skeli,
le usmiljena rosa hladi...